

РЕШЕНИЕ

№ 1756

гр. София, 17.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 55 състав,
в публично заседание на 22.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диана Стамболова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **77** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 118, ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на Б. С. К. чрез адв. Е. Е. срещу Решение № 1040-21-1287/08.12.2021г. на директора на ТП на НОИ-С. град, с което е потвърдено Разпореждане № 214-00-15346-1/17.11.2021г., на ръководител на осигуряването за безработица, с което на жалбоподателя е отказано отпускане на парично обезщетение за безработица по чл. 54а от КСО. В жалбата се излага, че оспореното решение и потвърденото с него разпореждане са незаконосъобразни, като издадени в противоречие с материалния закон и при съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Излага доводи в подкрепа на твърдението, че дружество [фирма], ЕИК[ЕИК] не е действащо, К. не е упражнявал дейност като управител и същото не е осъществявало търговска дейност. Твърди, че правото на жалбоподателя да получи обезщетение не обвързано с факта на регистрация в ТР. Моли решението да бъде прогласено за нищожно, алтернативно да бъде отменено, като незаконосъобразно.

В съдебно заседание жалбоподателят чрез процесуалния представител адвокат Е., който поддържа подадената жалба и моли решението да бъде отменено, като бъде върната преписката на административния орган за ново произнасяне. Претендира присъждане на направените разноски, за които представя списък.

Ответникът – Директорът на ТП на НОИ - С. - град – в съдебно заседание се

представлява от юрк. В., която оспорва жалбата. Моли решението да бъде потвърдено по съображения изложени в самото решение и в писмени бележки. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар

Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка: Със заявление от 08.11.2021г., подадено чрез Директора на Дирекция "Бюро по труда - И.", Б. С. К. е сезирал административния орган с искане за отпускане на ПОБ на основание чл. 54а от КСО. Представил е копие от заповед № 11/01.10.2021г., издадена от осигурител [фирма]. ЕИК[ЕИК] за прекратяване на трудовото му правоотношение, считано от 01.11.2021 г., на основание чл. 71, т. 1 от Кодекса на труда.

При извършване преценка по правото на ПОБ на жалбоподателя, по данни от ТРРЮЛНЦ е установено, че на 09.10.2007г. жалбоподателят е вписан като съдружник и управител на [фирма], ЕИК[ЕИК] и към датата на подаване на (заявлението за отпускане на ПОБ- 08.11 .2021 г., не е заличен като управител.

След извършена справка е установено, че в Регистъра на осигурените лица от [фирма], ЕИК[ЕИК] за Б. С. К. са подавани данни по реда на чл. 5. ал. 4 от КСО за периода от 07.01.2008г. до 30.06.2009 г. вкл. с код за вид осигурен "10" - като за лице, упражняващо трудова дейност по възложен договор за управление и контрол.

Предвид гореизложените факти и обстоятелства, съгласно данните в ТРРЮЛНЦ и Регистъра на осигурените лица, при спазване на нормативната уредба, длъжностното лице е постановило оспореното разпореждане № 214-00-15346-1 от 17.11.2021г., с което на основание чл. 54ж. ал. 1 и във връзка с чл. 54а, ал. 1. т. 3 от КСО, е отказано отпускане на ПОБ, с мотиви: „Б. С. К. е вписан в търговския регистър като управител на [фирма], К.[ЕИК]“.

Същото е обжалвано пред компетентния административен орган – директора ТП на НОИ С. град, който с Решение № 1040-21-1287/08.12.2021г. е приел, че съгласно чл. 10 от КСО осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 от КСО, и продължава до прекратяването ѝ. Съгласно разпоредбата на чл. 140. ад. 4 от Търговския закон, изборът и освобождаването на управител, имат действие от вписването им в търговския регистър. В съответствие с тази разпоредба, за дата на прекратяване на осигуряването на управителите на търговски дружества, се счита датата, на която освобождаването на управителя е вписано в този регистър. Според редица разпоредби на Търговския закон /ТЗ/, както и общата разпоредба на чл. 10, ал. 2 от Закона за ТРРЮЛНСЦ, невписването на подлежащите на вписване в търговския регистър обстоятелства "се смятат за несъществуващи за трети добросъвестни лица", каквито са териториалните поделения на НОИ. Така решаващият административен орган достигнал до извода, че предявената от Б. К. жалба следва да бъде отхвърлена, а атакуваното разпореждане, като правилно и законосъобразно, да бъде потвърдено с оспореното в настоящото производство решение.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи:

Съдът, констатира, че жалбата, предмет на настоящото производство, е подадена в предвидения в чл. 118, ал. 1 от КСО преклузивен 14-дневен срок, от надлежна страна, имаща правен интерес от оспорването и същата, като процесуално допустима следва

да бъде разгледана по същество относно нейната основателност.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган, в рамките на законоустановените му правомощия и при спазване на процесуалния ред за идването му. Същият отговаря на изискванията на чл. 59 от АПК и е издаден в законоустановената писмена форма.

Съгласно чл. 54а, ал. 1 от КСО, право на парично обезщетение за безработица имат лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд „Безработица“ най-малко 12 месеца през последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването и които: 1. имат регистрация като безработни в Агенцията по заетостта; 2. не са придобили право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в Република България или пенсия за старост в друга държава или не получават пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл. 68а или професионална пенсия по чл. 168; 3. не упражняват трудова дейност, за която подлежат на задължително осигуряване по този кодекс или по законодателството на друга държава.

За да е налице право на парично обезщетение за безработица, следва кумулативно да са налице законоустановените предпоставки в чл. 54а, ал. 1 от КСО. По смисъла на тази разпоредба определящ за преценка на правото на парично обезщетение за безработица е моментът на прекратяване на осигуряването на лицето. Изискването да не бъде упражнявана трудова дейност касае периода след датата на прекратяването на правоотношението. Началната дата за отпускане на парично обезщетение за безработица е датата на последното прекратяване на трудовото правоотношение, съгласно чл. 54а, ал. 4 от КСО.

Съгласно чл. 4, ал. 1, т. 7 от КСО, задължително осигурени за общо заболяване и майчинство, инвалидност поради общо заболяване, старост и смърт, трудова злополука и професионална болест и безработица са управителите на търговски дружества. Видно от представените и приети по делото доказателства, жалбоподателя е бил вписан като съдружник и управител на търговско дружество към момента на подаване на заявлението за изплащане на парично обезщетение за безработица – 08.11.2021 г. Съдът приема, че към този момент жалбоподателят е упражнявал трудова дейност, за която е подлежал на задължително осигуряване по КСО, и по отношение на него не са били налице законоустановените предпоставки за изплащане на парично обезщетение за безработица. Въпреки представената заповед за прекратяване на трудово правоотношение с друг осигурител, по отношение на Б. С. К., след като не е заличен като управител на [фирма]. Н.[ЕИК] към датата на подаване на заявлението за отпускане на ПОБ 08.11.2021 г. липсва прекратяване на осигуряването.

Съгласно чл. 141, ал. 7 от Търговския закон (ТЗ) отношенията между дружеството и управителя се уреждат с договор за възлагане на управлението. Договорът се сключва в писмена форма от името на дружеството чрез лице, оправомощено от общото събрание на съдружниците или от едноличния собственик. Според чл. 141, ал. 6 ТЗ овластяването на управителя и неговото заличаване имат действие по отношение на трети добросъвестни лица след вписването им. Предвид горното, се налага извода, че вписването има конститутивно действие. В продължение, според разпоредбата на чл. 140, ал. 4 ТЗ, увеличаване и намаляване на капитала, приемане и изключване на съдружник, преобразуване на дружеството, избор и освобождаване на управител,

както и назначаване на ликвидатор имат действие от вписването им в търговския регистър. Не без значение е и факта, че правнорелевантната проверка за наличието, съответно липсата на качество на "управител" на едно лице, може да бъде направена единствено в публичния по своя характер Търговски регистър. Правилна е преценката на административния орган, че към момента на подаване на заявлението за отпускане на парично обезщетение за безработица, жалбоподателят е бил управител на дружество. Според чл. 7, ал. 1 от ЗТР, подлежащите на вписване обстоятелства стават известни за третите добросъвестни лица от момента на вписването им в Търговския регистър. ТП на НОИ-С. град се явява трето добросъвестно лице, тъй като не е участвало при регистрацията на търговското дружество, в органите му на управление и в търговската му дейност и е уведомява за обстоятелствата, касаещи дружеството чрез вписването им в Търговския регистър. Вписването на името на управителя, съответно заличаването на лицето като такъв, е от значение за правоотношенията на дружеството с трети лица, вкл. и за осигурителното правоотношение с Националния осигурителен институт.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че дружеството не осъществява стопанска дейност, не е реализирало приходи, съответно лицето не е упражнявало трудова дейност и не е бил осигуряван от 2009г. Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО, осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. По смисъла на чл. 10, ал. 1 от КСО, осигуряването се свързва с упражняването на трудова дейност, като до прекратяването ѝ се дължат осигурителни вноски, тъй като това време се зачита за осигурителен стаж.

Следва да се отбележи, че в случаите, при които има периоди, през които не се упражнява трудова дейност, поради което не са внасяни осигурителни вноски и не се зачита осигурителен стаж, но правоотношението, при което се полага труда не е прекратено, е налице прекъсване, а не прекратяване на осигуряването. Според чл. 10, ал. 2 от КСО, осигуряването се прекъсва през периодите, които не се зачитат за осигурителен стаж, независимо че дейността по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 не е прекратена. Прекъсването на осигуряването не поражда права по чл. 54а от КСО тъй като в тази разпоредба изрично е въведено прекратяване на осигуряването, като изискване за възникване право на ПОБ.

По горните съображения настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение на Директора на ТП на НОИ С. град и потвърденото с него разпореждане, са издадени при спазване на материалноправните изисквания за законосъобразност, и не страдат от други пороци по чл. 146 от АПК, поради което и жалбата се явява неоснователна и следва да се отхвърли.

С оглед изхода на спора, на ответника следва да бъдат присъдени разноски, за юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв., определен на основание чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 78, ал. 8 ГПК.

С оглед изложеното и на основание чл. 172 от АПК, Административен съд –София град, III отделение, 55 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. С. К. срещу Решение № 1040-21-1287/08.12.2021г. на директора на ТП на НОИ-С. град, с което е потвърдено Разпореждане № 214-00-15346-1/17.11.2021г., на ръководител на осигуряването за безработица, с което на жалбоподателя е отказано отпускане на парично обезщетение за безработица по чл. 54а от КСО.

ОСЪЖДА Б. С. К., ЕГН [ЕГН] да заплати на ТП на НОИ-С. град сумата в размер на 100 /сто/ лв.представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението на основание чл. 119, ал. 1 от КСО не подлежи на обжалване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: